

Hotzaah is a unique melakha.

As we discussed in shiur 5, the tzurat haMelakha is very different from that of other melakhot. The presence of two/three components: Akirah, Hanacha, and potentially a distinct component of the movement as well. The centrality of the context- which reshuyot are involved. (The Tosfot emphasize the peculiarity of the ptur on reshut haYachid to reshut haYachid, while the Ramban emphasizes the need for reshuyot at all)

ספר אור זרוע חלק ב - הלכות שבת סימן פב

והמוציא לקמן בפ' הזורק בעי הוצאה היכא כתיבה ולא בעי למילפה ממשכן אף על גב דהויא במשכן משום דמלאכה שאינה חשובה [היא] דמה מלאכה עשה שהוציאו מרשות מעיקרא חפץ והשתא נמי חפץ כך פר"ת ויש בו להאריך

The question remains to be seen how unique it is. Is הוצאה unique only on an a priori conceptual level, but at the end of the day once we discovered that it's a מלאכה, it's ultimately the same as other מלאכות. Or are the actual differences between הוצאה and the other מלאכה?

(If חייב טטאת that is actually a מצווה לאיסור on the application of a פסק mistakenly issue a פסק on the application of a פסק and the עבירה on that basis, the פסק brings one קרבן for everyone. However, if the פסק were to be מתיר the entire מצווה לאיסור then each individual would be liable for a טטאת.)

תלמוד בבלי מסכת הוריות דף ד עמוד א

הורו לו ב"ד לעקור את כל הגוף. ת"ר: ונעלם דבר - ולא שיעקר המצוה כולה. כיצד? אמרו: אין נדה בתורה, אין שבת בתורה, אין עבודת כוכבים בתורה, יכול יהו חייבין? ת"ל: ונעלם דבר, ולא שתתעלם מצוה כולה - הרי אלו פטורין; אבל אמרו: יש נדה בתורה אבל הבא על שומרת יום כנגד יום פטור, יש שבת בתורה אבל המוציא מרשות היחיד לרשות הרבים פטור, יש עבודת כוכבים בתורה אבל המשתחוה פטור, יכול יהו פטורין? תלמוד לומר: ונעלם דבר; ולא כל הגוף... אמר רב יהודה אמר שמואל: אין ב"ד חייבין עד שיוורו בדבר שאין הצדוקין מודין בו, אבל בדבר שהצדוקין מודין בו - פטורין; מאי טעמא? זיל קרי בי רב הוא. ... תנן: יש שבת בתורה אבל המוציא מרשות לרשות פטור; ואמאי? הוצאה הא כתיבא: לא תוציאו משא מבתיכם! [דאמרי: הוצאה הוא דאסור, הכנסה מותר. ואיבעית אימא] דאמרי: הוצאה (והכנסה) הוא דאסירא, מושיט זורק שרי.

תלמוד בבלי מסכת הוריות דף ד עמוד ב

... בעי רב יוסף: אין חרישה בשבת, מהו? מי אמרי: כיון דקא מודו בכולהו מלתא, כביטול מקצת וקיום מקצת דמי, או דלמא כיון דקא עקריין ליה לחרישה כל עיקר, כעקירת גוף דמי? ... ת"ש: יש שבת בתורה אבל המוציא מרה"ל לרה"ר פטור; ואמאי? הא עקריין להוצאה כל עיקר! התם נמי כדשנין.

רש"י מסכת הוריות דף ד עמוד ב

בעי רב יוסף אין חרישה בשבת מהו - הכא לא מבעיא ליה לרב יוסף בדבר שאין הצדוקין מודין כלל אלא בבטול מקצת וקיום מקצת קא מבעיא ליה. מי אמרינן כיון דקא מודו - ב"ד בכולהו שאר מלאכות דשבת דאסירי כבטול מקצת וקיום מקצת דמי וחייבין.

רמב"ם הלכות שגגות פרק יד הלכה ב

לעולם אין בית דין חייבין עד שיראו לבטל מקצת ולקיים מקצת בדברים שאינן מפורשין בתורה ומבוארים ואחר כך יהיו בית דין חייבין בקרבן והעושים על פיהם פטורין, כיצד שגגו והורו שמותר להשתחוות לעבודה זרה, או שמותר להוציא מרשות לרשות בשבת, או שמותר לבוא על שומרת יום כנגד יום, הרי אלו כמי שאמרו אין שבת בתורה או אין ע"ז בתורה או אין נדה בתורה שעקרו כל הגוף ואין זו וכיוצא בזה שגגת הוראה אלא שכחה, לפיכך פטורין מן הקרבן וכל העושה על פיהן חייב חטאת בפני עצמו, אבל אם טעו והורו ואמרו המוציא מרשות לרשות הוא שחייב שנאמר אל יצא איש ממקומו אבל הזורק או המושיט מותר, או שעקרו אב מאבות מלאכות והורו שאינה מלאכה.

הרי אלו חייבין, וכן אם טעו ואמרו המשתחוה לעבודה זרה בפישוט ידים ורגלים הוא החייב שנאמר בו לא תשתחוה לאל אחר אבל הכורע על הארץ ולא פשט ידיו ורגליו הרי הוא מותר הרי אלו חייבין, וכן אם טעו ואמרו הבא על שומרת יום כנגד יום שראתה דם ביום הוא חייב שנאמר כל ימי זובה אבל ראתה בלילה מותר לבוא עליה, וכן אם הורו ואמרו שמי שפירשה אשתו נדה בשעת תשמיש מותר לפרוש ממנה כשהוא מתקשה, הרי אלו חייבין, וכן אם טעו ואמרו שהאוכל דם שיצא בשעת שחיטה הוא החייב אבל האוכל דם הלב מותר הרי אלו חייבים, וכן כל כיוצא בטעויות אלו אם הורו בהן ועשו רוב הקהל על פיהן פטורין ובית דין מביאין קרבן על שגגתן.

כסף משנה הלכות שגגות פרק יד הלכה ב

[ב] ומ"ש בדברים שאינם מפורשים בתורה ומבוארים וכו'. מימרא שם בדף ד'. ומ"ש אבל אם טעו והורו ואמרו המוציא מרשות לרשות הוא שחייב וכו' עד מותר לבא עליה. שם בגמרא. אך מ"ש או שעקרו אב מאבות מלאכות והורו שאינה מלאכה הרי אלו חייבים יש לתמוה עליו דהא בעיא דלא איפשיטא היא שם וה"ל למפשטה לקולא. ואפשר לדחוק ולומר שיתנו ויאמרו אם אנו פטורין הרי זה נדבה. ועוד י"ל דגמרא בעא למיפשטה מתחלת מתניתין והשואל דחה וכיון שכן לא שבקינן מאי דבעא גמרא למיפשט משום הנך דיחויי:

The Gm also gives explicit psukim that teach us that the melakha of hotzaah is assur, unlike any of the other melakhot.

תלמוד בבלי מסכת שבת דף צו עמוד ב

גמרא. מכדי, זריקה תולדה דהוצאה היא, הוצאה גופה היכא כתיבא? - אמר רבי יוחנן: דאמר קרא ויצא משה ויעבירו קול במחנה. משה היכן הוה יתיב - במחנה לוי, ומחנה לוי רשות הרבים הוא, וקאמר להו לישראל: לא תפיקו ותיתו מרשות היחיד דיידכו לרשות הרבים. וממאי דבשבת קאי, דילמא בחול קאי, ומשום דשלימא לה מלאכה? כדכתיב והמלאכה היתה דים וגו'. - גמר העברה העברה מיום הכפורים. כתיב הכא ויעבירו קול במחנה וכתוב התם והעברת שופר תרועה, מה להלן - ביום אסור, אף כאן - ביום אסור. אשכחן הוצאה, הכנסה מנלן? סברא היא, מכדי מרשות לרשות הוא, מה לי אפוקי ומה לי עיולי? מיהו, הוצאה - אב, הכנסה - תולדה. ומכדי, אהא מיחייב ואהא מיחייב, אמאי קרי לה האי אב ואמאי קרי לה האי תולדה? - נפקא מינה: דאי עביד שתי אבות בהדי הדדי, אי נמי שתי תולדות בהדי הדדי - מיחייב תרתי, ואי עביד אב ותולדה דידיה - לא מיחייב אלא חדא. - ולרבי אליעזר דמחייב אתולדה במקום אב, אמאי קרו לה אב ואמאי קרו לה תולדה? - הך דהואי במשכן חשיבא - קרי לה אב, הך דלא הואי במשכן חשיבא - לא קרי לה אב. אי נמי: הך דכתיבא - קרי אב, והאי דלא כתיבא - קרי תולדה.

רש"י מסכת שבת דף צו עמוד ב

מכדי זריקה תולדה דהוצאה - על כרחיך תולדה היא, דלא נמנית באבות מלאכות, ותולדה דהוצאה היא, שאין לך לתתה תולדת אב אחר, דמעין הוצאה היא האמורה באבות מלאכות. מחנה לוי רשות הרבים היא - שהיו הכל מצויין אצל משה רבינו.

מרשות היחיד דידיכו - מאהליכם.
דשלימא ליה עבידתיה - שהיה הנדבה כדי להשלים.
סברא היא - להיות הכנסה תולדת הוצאה, שהיא מעין לה כשאר תולדות שהיא מעין מלאכות.
מכדי אהאי מיחייב ואהאי מיחייב - כדתנן (שבת פרק ראשון ב, א) פשט העני ידו לפנים.
נפקא מינה - דכל אבות מלאכות.
שתי אבות - דלא דמיין, ושתי תולדות דשתי אבות.
ולר' אליעזר כו' - במסכת כריתות בפרק אמרו לו.

רבינו חננאל מסכת שבת פרק יא - הזורק [המתחיל בדף צז עמוד א] ומנלן דהוצאה מרשות לרשות מלאכה היא דדייקינן מדלא אמרה תורה איש ואשה אל יביאו עוד לתרומת הקודש אלא אל יעשו עוד מלאכה קאמרה תורה ולא הוו עבדי מידי אחרינא אלא מפקי ומייתי ש"מ דהבאה קרי לה מלאכה וכיון דאמר להו אל יעשו עוד מלאכה קבילו כדכתיב ויכלא העם מהביא וכיון דהבאה מבתיהון ליתן לגזברים במחנה לוייה בחול איקראי מלאכה וקי"ל דכל מלאכה אסור' בשבת איברירה לה מלתא דהוצאה והכנסה נמי מלאכה היא כשם שנמנעו העם מלהוציא ולהביא וליתן לגזברים כך נמנעו הגזברין מלקבל מהן ולהכניס ללשכה ומפורש נמי בירושל' ביציאות השבת שההוצאה קרויה מלאכה:

תלמוד בבלי מסכת עירובין דף יז עמוד א
משנה. ארבעה דברים פטרו במחנה {של צבא במלחמה}: מביאין עצים מכל מקום ופטורין מרחיצת ידים, ומדמאי, ומלערב.

תלמוד בבלי מסכת עירובין דף יז עמוד ב
ומלערב. אמרי דבי רבי ינאי: לא שנו אלא עירובי חצירות, אבל עירובי תחומין - חייבין. דתני רבי חייא: לוקין על עירובי תחומין דבר תורה. מתקיף לה רבי יונתן: וכי לוקין על לאו שבאל? מתקיף רב אחא בר יעקב: אלא מעתה דכתיב אל תפנו אל האבת ואל הידענים, הכי נמי דלא לקי? - רבי יונתן הכי קשיא ליה! לאו שניתן לאזהרת מיתת בית דין, וכל לאו שניתן לאזהרת מיתת בית דין אין לוקין עליו. אמר רב אשי: מי כתיב אל יוציא? אל יצא כתיב. הדרן עלך מבוי.

רש"י מסכת עירובין דף יז עמוד ב
לוקין על עירובי תחומין - דכתיב אל יצא איש ממקומו ומהכא ילפינן תחומין בפרק מי שהוציאווהו (עירובין נא, א). (שבאל) - לאו שניתן לאזהרת מיתת בית דין הוא, דסלקא דעתך אל יוציא הוא, ונפקא לן הוצאה מרשות לרשות מיניה, וההיא אב מלאכה היא, וממיתין עליה.
וכל לאו שניתן לאזהרת - שלא יעשה כן, שמתחייב עליו מיתת בית דין - אין לוקין עליו, אפילו לא התרו בו למיתה והתרו בו למלקות, דהשתא לא מיקטיל - אפילו הכי לא לקי, דלאזהרת מיתה ניתן ולא למלקות.
אל יצא כתיב - ואין כאן לשון הוצאת משוי.

תוספות מסכת עירובין דף יז עמוד ב
לאו שניתן לאזהרת מיתת ב"ד - פ"ה כמו אל יוציא הוא ונפקא לן הוצאה מרשות לרשות מינה ומשני אל יצא כתיב ואין כאן לשון הוצאת משוי וקשה לפי מה צריך כלל להזכיר דהוי לאו שניתן לאזהרת מיתת ב"ד כיון דמקשה מכח דבעי למימר דאתי קרא להוצאה ולא לתחומין ועוד מה מקשה ר' יונתן והא ר' עקיבא ס"ל תחומין דאורייתא ונפקא ליה במי שהוציאווהו (לקמן דף נא). מאל יצא ואם בא ר' יונתן לומר דמסתבר כמ"ד דרבנן על זה לא היה חולק רב אשי דהא בכל דוכתא פשיטא ליה להש"ס דעירובי תחומין דרבנן כדאמר בפרק בכל מערבין (שם דף לז:) דא"ל

רבי לרב נחמן מאן האי תנא דאפילו בדרבנן לית ליה ברירה ובפרק מי שהוציאוהו (שם דף מו.) א"ל רבי לאביי מכדי עירובי תחומין דרבנן מה לי יחיד במקום רבים כו' ועוד דמשמע בכל דוכתא דהוצאה כתיב ביה בשבת דבפר' כיצד צולין (פסחים דף פה:) אמרי' המוציא בשר פסח מחבורה לחבורה אינו חייב עד שיניח הוצאה כתיב ביה כשבת ולא מצינו לשון הוצאה בשבת אלא מהאי קרא דאל יצא איש ובפרק קמא דהוריות (דף ד.) יש ספרים דגרסי בהדיא והא הוצאה כתיב אל יצא איש ממקומו ונראה לפרש דבין ר' יונתן ובין רב אשי נפקא להו הוצאה מאל יצא כדמשמע בכל מקום והכי משמע פשטי' דקרא שאל יצא בשבת עם כליו ללקוט את המן כדרך שעושין בחול וסבר ר' יונתן אפי' למ"ד תחומין דאורייתא לא לקי דכיון דמהאי קרא נמי נפקא לן איסור הוצאה דהוי מיתת ב"ד ורב אשי משני מי כתיב אל יוציא דהוי עיקר קרא בהוצאה דאז ודאי לא היו לוקין עליו אף על גב דלתחומין נמי אתי אל יצא כתיב וכיון דעיקרו בלשון יציאה לוקין עליו אף על גב דאתי נמי לאיסור הוצאה ואף על גב דהוצאה נפקא לן בריש הזורק (שבת דף צו:) מויכלא העם מהביא איצטריך תרי קראי חד להוצאת עני וחד להוצאת בעל הבית ומשום דהוצאה מלאכה גרועה היא איצטריך תרי קראי כדפרישית בשבת (דף ב. ד"ה פשט) והא דמשמע הכא דאי הוה עיקר קרא בהוצאה כמו בתחומין לא הוה לקי לכולי עלמא אף על גב דבתחומין ליכא מיתה ובמרובה (ב"ק דף עד:) גבי עדים שהוכחשו בנפש ולבסוף הוזמו משמע דלוקין למאן דאמר אין נהרגים משום דלא חשיב לאו שניתן לאזהרת מיתת בית דין ושם מפורש.

תלמוד בבלי מסכת הוריות דף ד עמוד א

תנן: יש שבת בתורה אבל המוציא מרשות לרשות פטור; ואמאי? הוצאה הא כתיבא: לא תוציאו משא מבתיכם! [דאמרי: הוצאה הוא דאסור, הכנסה מותר. ואיבעית אימא] דאמרי: הוצאה (והכנסה) הוא דאסירא, מושיט זורק שרי.

ירמיהו פרק יז פסוק כב

ולא תוציאו משא מבתיכם ביום השבת וכל מלאכה לא תעשו וקדשתם את יום השבת כאשר צויתי את אבותיכם:

